

L'Eixample s'anomena d'aquesta manera perquè es va construir com l'eixamplament, l'extensió, del que era Barcelona fins a mitjan segle 19. El Paral·lel i la Meridiana duen aquests noms perquè segueixen la direcció dels paral·lels i meridians terrestres. I si aprofundim en aquesta lògica tan racional, no hauria de sorprendre'ns gens ni mica que l'avinguda que creua tota la ciutat traçant una línia recta d'est a oest, i en diagonal respecte la quadrícula de l'Eixample, s'anomeni simplement així: Diagonal.

Va ser precisament a la **Diagonal** on s'hi va fer, l'any 1989, el primer carril bici de Barcelona, que en aquell moment anava des de la plaça Francesc Macià fins a la zona universitària. Avui en dia el carril bici ja recorre tota l'extensió de l'avinguda, des del Parc de Cervantes, dalt de tot, fins a la zona del Fòrum, a tocar del mar, i aquest és el recorregut que us suggerim.

Mentre baixem la Diagonal podrem fixar-nos en diversos aspectes, com els monuments i escultures que remarquen la singularitat de cada espai o els estils arquitectònics dels edificis que la delimiten a banda i banda, però nosaltres proposem de centrar l'atenció en dos altres temes: els **parcs** que anirem trobant i els **gratacels** que puntuen les interseccions més importants.

Comencem al **Parc de Cervantes**, que destaca per l'excel·lent col·lecció de més de 10.000 rosers. Impressionant des de principis de la primavera i fins ben entrada la tardor!

Baixem una mica i de seguida arribem als **Jardins del Palau Reial de Pedralbes**, un parc molt frondós amb un disseny que combina el traçat més geomètric propi dels jardins francesos amb zones inspirades en el paisatgisme anglès.

Seguim Diagonal avall i de seguida arribem on l'avinguda es creua amb la Ronda del Mig, encreuament remarcat per les dues torres negres de La Caixa.

Les dues següents interseccions, amb els carrers Numància i Entença, emmarquen l'Illa Diagonal, probablement l'edifici més llarg de Barcelona (fa més de 400m!), el qual sovint s'ha anomenat “**el gratacel horitzontal**”.

Molt poc més avall ens trobem amb l'avinguda de Sarrià i el lloc també bé puntuat per un altre edifici alt, la **Torre Atalaya**, guardonada amb el premi FAD d'arquitectura l'any 1970.

Just abans d'endinsar-nos en la part més cèntrica de la Diagonal hem de contornejar la plaça Francesc Macià on també hi veurem alguna torre ben altra i, molt a prop, el **Turó Park**.

Aquesta zona verda deu el seu nom a un antic parc d'atraccions que va funcionar en aquest emplaçament fins l'any 1929. Avui en dia és un parc amb espècies vegetals excepcionals i múltiples escultures i poemes distribuïts per diferents espais.

Continuem baixant, la Diagonal es fa estreta i arribem fins als creuament amb Balmes, on observem la imponent torre del Banc de Sabadell, i amb passeig de Gràcia, on hi trobem els agradables **Jardins del Palau Robert**.

Recorrem un llarg tram de l'avinguda, passem per places com la de Pablo Neruda i de la Hispanitat i finalment arribem al que Ildefons Cerdà va imaginar com el centre de la metròpolis, la **plaça de les Glòries**, el punt on es creuen la Diagonal la Gran Via i la Meridiana. Avui un espai ple de grues per tot arreu, en pocs anys ha d'esdevenir un gran espai verd rodejat d'equipaments i amb la **Torre Agbar** al costat com a fita singular.

A partir d'aquí comença “la nova” Diagonal, oberta fa menys de 20 anys, però ja plena d'activitat. Un quilòmetre més avall, on la Diagonal es creua amb el carrer Pere IV, veiem, a una banda, el **Parc del Centre del Poblenou**, ple de racons i ambients diferents, i, a l'altra banda, moderna torre minimalista d'un nou hotel.

Ja ens apropem al final, però encara ens queda per descobrir un dels parcs més originals de la ciutat, el **Parc de Diagonal Mar**, i allà on acaba la Diagonal, l'última torre de la Diagonal, la seu de Telefónica, coneguda com **Diagonal 00**.

Si heu arribat fins aquí, heu completat un recorregut de 10 quilòmetres! Us mereixem una bona capbussada al Mediterrani!